

tetsforandring, som dog ikke gaaer ud paa Andet end, hvad den ærede Krigsminister allerede ved denne Sags første Behandling har erklæret sig villig til at gaae ind paa. Udvalget har gjort sig Umage for at oplyse, hvorfor det er en rigtig Afgjørelse af denne Sag, at det Terrain, der derved bliver disponibelt, uden Bederlag overlades Nyborg Commune; der er i Betænkningen meddeelt en Deel Oplysninger, som kunne være veiledende med Hensyn til dette Spørgsmaal, og der er navnlig gjort opmærksom paa, at efter den hidtilværende Gjennemsnits-Indtægt og Udgift har Staten havt en ikke ganske lidet større Udgift, end der kan dækkes ved Indtægten af dette Terrain, saa at Statskassen endogsaa vilde staae sig ved uden Bederlag at afstaae det, — hvilket naturligtvis ikke er Meningen, men som dog kan være et Motiv mere til i den Henseende at gaae lempelig tilværks. Til den Forhandling, der i denne Anledning maa føres med Nyborg Commune, har Udvalget kun foreslaaet eet Aar, efterat Loven er traadt i Kraft, hvilket efter § 6 jo vil være den 1ste April 1869, og, skjøndt Udvalget haaber, at man i den Tid vil komme til et Resultat, have vi dog ikke kunnet være i Tvivl om, at der bagved denne Frist burde staae en Myndighed for Krigsbestyrelsen til, naar Nyborg Commune ikke vil gaae ind paa de Vilkaar, som foreslaaes den — i hvilken Henseende jeg beder bemærket, at Udvalget vel har givet forskjellige Vink, men intet, der kan betragtes som nogen Forskrift for Regjeringen eller anses som Indgreb i den administrative Berettigelse — jeg siger, at Krigsbestyrelsen, hvis der ikke kommer en Dvereenkomst istand paa saadanne Vilkaar, som Regjeringen finder passende, maa have Myndighed til at kunne afhænde Terraintet paa hvilken som helst Maade, der maatte findes fordeelagtigt for Statskassen. Udvalgets § 4 er saaledes, om jeg saa tør sige, deelt i to Afsnit, eet paa eet Aar til Forhandling med Communen og dernæst Tiden efter Udløbet af dette Aar med en uindskrænket Bemyndigelse til at afhænde Terraintet, og her finder da den Bestemmelse i § 3, at der gratis skal afgives de Arealer, som kunde behøves til Veienes Ud-

videlse eller Dmlæg, sin naturlige Plads. — Uagtet Udvalget har havt en Følelse af, at Bestemmelsen i § 5, der, om man vil, indeholder en Forandring af Lønningsloven, har en forunderlig Plads her, saa er det dog som en ligefrem Følge af selve Fæstningens Redlæggelse, at dette Spørgsmaal overhovedet opstaaer, og da der vist ikke vil findes nogen Betænknelighed mod Realiteten af Forslaget, har Udvalget ikke fundet Grund til at gjøre nogen Erindring i den Henseende. — Hvad endelig den sidste Paragraph angaaer, har Udvalget ganske vist været af den Formening, at det med Hensyn til Fuldsbyrdelsen af denne Lov vilde være rigtigt og hensigtsmæssigt at udsætte den i et Aar, for at alle de Forbedelser, som den kræver, kunde være saavidt muligt tilendebragte forinden, men Udvalget har dog maattet høre sig for den Betragtning, som Krigsministeren har gjort gjældende, at det kan være af Bigtighed baade i Fred og i Krig, at man snarest mulig faaer Fæstningen nedlagt, fordi det kan føre deels til Udspittelse af Landets Stridskræfter, deels til meget ubehagelige Forvillinger at have en Fæstning, som man hverken vil eller kan forsvare. Vi have altsaa ikke tilraadet at gjøre Forandring i § 6 med Hensyn til Tiden, da Redlæggelsen skal finde Sted, og vi have meent, at dette for Regjeringen vil være en yderligere Spore til at gjøre sig sin bedste Flid for at faae Lovens Gjennemførelse i de øvrige Henseender fremmet saa meget, som muligt, for at den Mellemtilstand, hvori Nyborg ikke er en Fæstning og dog ikke i Virkeligheden ophørt at staae som Fæstning, maa blive saa kort som mulig.

Efter det, jeg har anført, kunde Udvalgets Hverv altsaa have været meget let og simpelt, hvis vi havde troet, at Landstinget kunde have beroliget sig ved, hvad jeg godt kan forstaae, at Krigsministeren for sit Vedkommende har anset for tilstrækkeligt at faae afgjort, nemlig at Krigsbestyrelsen blev fri for Fæstningsforholdet og de dermed forbundne Byrder. Vi mene imidlertid, at Loven bør indeholde de vigtigste Bestemmelser om, hvilken Retstilstand der skal indtræde istedetfor den, der ved Fæstningens Redlæggelse vil op-